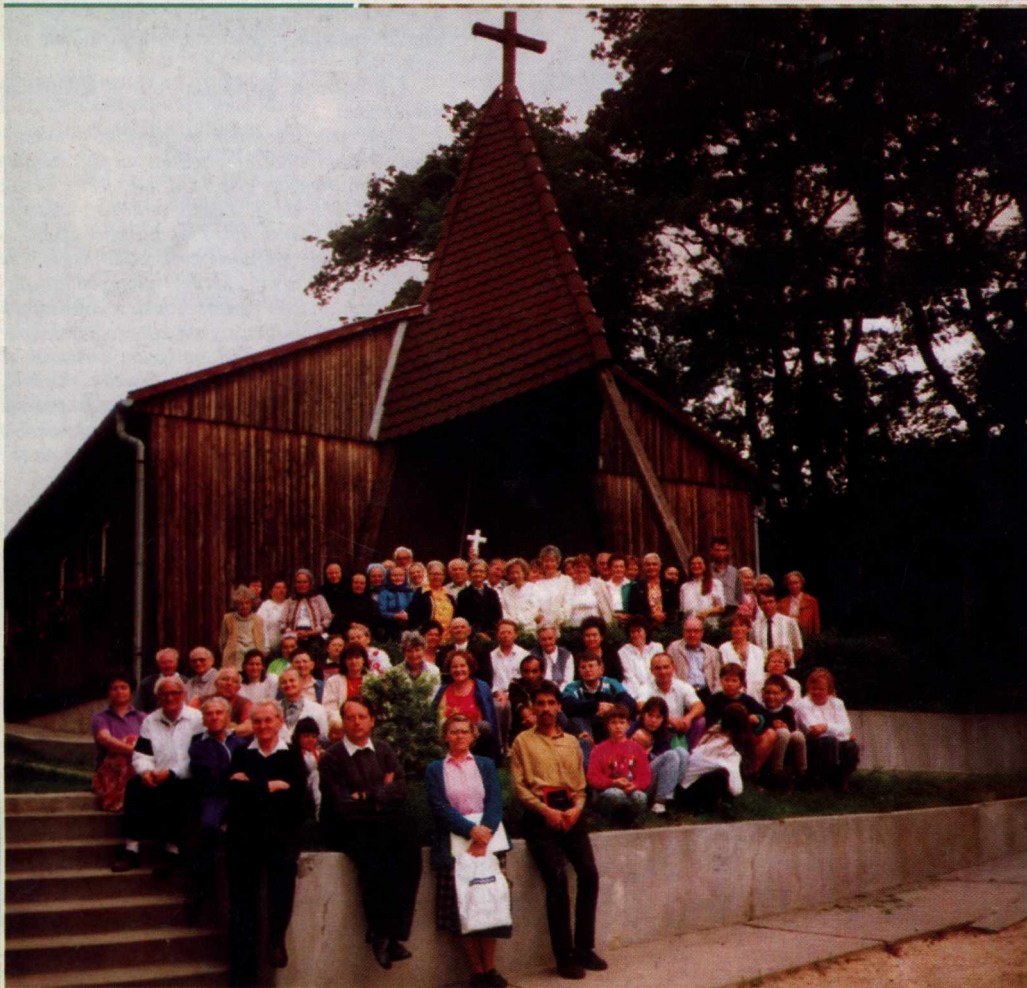

Missziói Magazin

1996/2

Az Evangélikus Külmissziói Egyesület és Rádiómisszió kiadványa

**„Közülünk
senki se él
önmagának!”
(Rm 14,7)**

A MISSZIÓ SUMMÁJA:

„Közülünk senki se él önmagának!”

Piliscsaba, nyári missziói konferencia. Feltámadnak bennem a piliscsabai emlékek. Konferenciák, amikor Isten Lelke érezhetően munkálkodott. Sok mai lelkes és gyülekezeti munkás a piliscsabai fák alatt találkozott először az élő Jézussal. Ott indult el bibliaolvasó, imádkozó élete.

Egy hosszú lelkesi szolgálat után, amelyben az egyházi élet sok színét, harcát, szépségét és gondját láttam, átéltem – valahogy most összegződik bennem a missziói munka alapja és lényege. A harmadik napon kialakul bennem, hogy mi az, ami egy ilyen konferencián megfogja az embert, elmélyíti a beszélgetést, nyitottá tesz mások felé, tágitja a látóhatárt Afrikától Új-Guineáig. Mi az a többlet, ami miatt több ez, mint egy kis baráti találkozás, pár napos kapcsolódás, több, mint közgyűlési jelentések és beszámolók végighallgatása? Végül egyre jobban összegződik minden élmény, benyomás. Imaórák, beszélgetések, diavetítések summáznak egyetlen igében, hiszen minden igazi egyházi munka az igéből fakad. Zinzendorf gyülekezetének jelmondata hasít belém, amelyet a testvérek gyűrűbe vésvé hordtak a kezükön: „Közülünk senki se él önmagának...” (Római levél 14, 7)

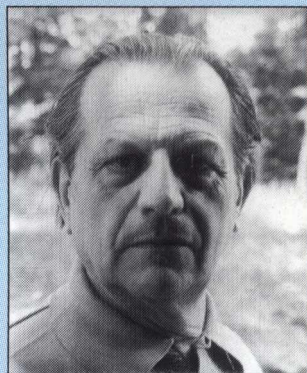
Ez a missziói élet lényege! A mai önző, önmegvalósító, másokkal nem törődő világban, a sivár lélektiprás korában, amikor együttélő emberek is egyre jobban elzárkóznak, elszigetelődnek – sürgős a misszió az ideigtartó és örök veszedelem árnyékában vergődő emberek felé. Ennek lényege nem a keresztyén mázzal bevont európai kultúra, nem a Bibliától elszakadt humanizmus,

nem a világnak hízélgő, annak lelkét átvevő autonóm erkölcs, hanem a Jézusban új életet kapottak missziói küldetése, amely a hétköznapi gyakorlatában, családban, kórházban, gyülekezetben, távoli országok missziói munkájában is megéli az első nagy „misszionáriusnak”, Pálnak vallomását: „Közülünk senki sem él önmagának...”

De ehhez ébredés kell! Először ráébredni, hogy az „én” alapvetően romlott, mert tele van önzéssel, közönnyel, szívtelenséggel, hidegséggel. Tele van korunk divatos jelszavával, az önmegvalósítással. Sok hamis jelszó volt és van, de ez a mai, ha lehet így mondani: az egyik leghamisabb. Jézus éppen az ellenkezőjét tette, és tanítványainak is tud erőt adni, hogy felszámolják egoista életüket. Mint egy fűga témája, úgy tér vissza bennem újra meg újra a zinzendorfi jelmondat. Erőtlén egyházunk, felbomló gyülekezeteink – az elzárkózó, önző élet jelképei. A templomban mellettem ülő talán a nevemet sem ismeri...

Róma 14, 7 a misszió kezdete lehet: „Közülünk senki sem él önmagának!” De ennek a lelkületnek egyedüli forrása a Megfeszített Jézus Krisztus! Az Ő Lelkét éltük át, tapasztaltuk meg hosszú évtizedek után a piliscsabai „Béthelben”. Úgy éreztem, Isten Lelke újra köztünk volt és valósággá lett Jézus szava, amit az öreg Nikodémusnak mondott: „A szél arra fúj, amerre akar, hallo d a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (Jn 3, 8)

Gáncs Aladár

SZERKESZTŐI JEGYZET

Hogyan tovább? Van-e tovább?!

Ma hazánkban - hála Istennek - a világ legtermészetesebb jelensége, hogy nap, mint nap új sajtókiadványokkal, újságokkal, folyóiratokkal találkozunk. S milyen könnyűvé és természetessé vált születésük, valahogy ugyanolyan magátólértendő természetességgel fogadjuk ezek „elhalását” is. Ez a piacgazdaság „rendje”, ha egy lap nem gazdaságos, hát „pusztuljon”... Ez a kegyetlen törvény elsüllyesztett már nem egy ígéretes, keresztyén tartalmú újságot, folyóiratot is. Vajon ez a sors vár a Missziói Magazinra is?

Az első számra sokan rácsodálkoztak: már ilyen is van? Kaptunk nem kevés elismerő visszajelést, hogy szép a lap, igényes kivitelű, valós hiányt pótol. Voltak, akik bátorítottak: csak így tovább!

De hogyan tovább? A második szám már nem kerülheti meg ezt a kényes kérdést. Erről szeretnénk vallani, ahogyan én látom, remélem a jövőt és benne az MM helyzetét, küldetését.

Az MM nem egyszerűen informálni akar a misszió ezerarcú munkájáról, hanem pusztán megjelenése, terjesztése már maga missziói szolgálatát válthat. Eppen ez a terjesztés volt az első szám legtehetősebb pontja. Hálások va-

gyunk, hogy a „Lelkipásztor” lelkesi szakfolyóirattal együtt kiküldhettük a megjelent példányok mintegy harmadát, de ez magában rejtette azt a valós veszélyt, hogy az MM sok esetben elakadt a lelkészollgák íróasztalán. Pedig éppen a gyülekezeteket szerettük volna elérni ezzel a népszerű formával, vonzó külsővel. Sürgős feladat, hogy olyan lelkes terjesztőket találjunk, akik már a lap „terítését” missziói szolgálatnak látják. Ez nem a lelkészek feladata, de ők is sokat segíthetnének megfelelő terjesztők szolgálatba állításával. Talán nem rajongó álom, hogy minden gyülekezetünkben legyen egy missziói felelős, aki többek között az MM terjesztését is felvállalná. Azokban a gyülekezetekben, ahol máris működnek missziói körök (Nyíregyháza, Békéscsaba, Székesfehérvár, Pécs stb.) minden bizonnyal hamar lesz jó gazdája ennek a felelős munkának.

Másik izgalmas kérdés a Magazin profiljának kialakítása. Bár az alcím szerint ez a Külmisziói Egyesület és a Rádiomisszió kiadványa, nem szeretnénk a Magazin kínálatát csupán a kül- és rádiomisszió területére korlátozni, hiszen ma a misszió valóban ezerarcú, sokszínű, páratlanul gazdag szolgálat, ahol minden-

ki megtalálhatja a maga „testhezállós” feladatát. Szeretnénk megvalósítani a tartalmas jelmondatot:

„Globálisan gondolkodva – lokálisan cselekedni”...

Végül nem szeretném megkerülni a sokszor álszent tapintatból elhallgatott anyagi kérdést sem. Nem titok: az első MM költségeinek csak mintegy 10% térült vissza a kapott adományokból. Jól tudjuk, hogy egy missziói újság soha sem lehet profitorientált vállalkozás, de azért ennyire nem lehetünk „nagyvonalúak” sem, főleg „mások pénzén”, hiszen a költségek jelentős részét finn és norvég hitestvéreink adományai fedezték a Rádiomisszió keresztil. A többi közegyházi forrásból fizettük. Tudom, mindez részben magyarázható a már említett „terítési” problémával is, hiszen voltak, akik a „Lelkipásztor” mellékleteként „nyugtázták” lapunkat...

Szeretnénk világossá tenni, hogy az MM csak akkor kerülheti el az „üstökös” sorsot, ha egyre több elkötelezett misszió-barát ismeri föl, hogy a lap fennmaradása, fenntartása közös missziói felelősségünk, szolgálatunk, áldozatvállalásunk kell, hogy legyen...

Előre is köszönünk minden hordozó imádságot, építő, segítő kritikát és javaslatot, visszaküldött megrendelő lapot, s nem utolsósorban minden forintot, mely az MM további küldetését támogatja!

Missziói Magazin az Ev. Külmisziói Egyesület és Rádiomisszió kiadványa • A Szerkesztőség címe: 2142 Nagytarcsa, Pf 19 tel/fax: 28-450 175 • Felelős szerkesztő: Gáncs Péter • Szerkesztőbizottság: Bencze Imre, dr. Bálint Zoltán, Szentpétery Mariann • Címlap: a piliscsabai, illetve alberti missziói konferencia résztvevői • Készült a TOP-GRÁF BT nyomdájában Dabason, tipográfia: Kerekes

MM. interjú:

A MM egyik reménysége, hogy segítséget nyújthat a misszió helyes, mai értelmezésének és legsürgősebb feladatainak megtalálásához. Ennek érdekében kérdeztünk meg három „misszióban jártas” lelkészt. De nagyon várjuk Olvasóink leveleit is, melyeknek következő számunkban helyet adunk.

Terray László Novégiában élő lelkésztestvérünk éveken át volt a Norvég Izraelmisszió főtitkára. 1963-ban ő indította el és évtizedeken át szerkesztette a ma is működő rádiómisszió szolgálatát. „Küldetésben” valamint „Izrael és az evangélium” című missziói könyvei ma is kaphatóak.

Mikor én a misszió szót halom, mindig külmisszióra gondolok, tehát Krisztus Urunk missziói parancsára: „Tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” Természetesen tisztában vagyok az- zal, hogy mind a „nyugati” mind a posztkommunista „keleti” világban tömegek élnek, akiket még tanítványokká kell tenni. Azt is tudom, hogy a missziói parancsnak az Apostolok Cselekedetiben található változatában (Csel 1,8) először Jeruzsálemről, Judeáról és Samáriáról van szó, s csak utána „a föld végső határáról.” De Urunk missziói parancsát úgy fordítom mai nyelvre, hogy az- zal „kultúrhatárokat átlépő” misszióra küldi ki tanítványait.

Nem elégedhetünk tehát meg azzal, hogy saját népünk fiait és leányait vagy saját kultúrkörünkben élő népeket tegyünk Urunk tanítványává.

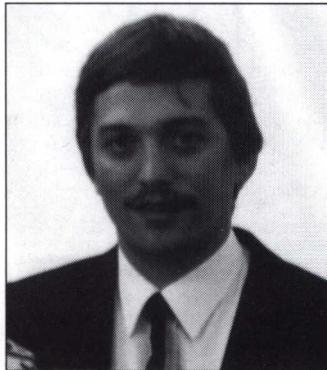
Nem vetem el azt a „kultúr- munkát”, amelyet iskolák vagy kórházak létesítésével és fenntartásával végez sok missziói társaság és egyház. Efféle munka, vagy rabszolgák (mai nyel- ven: elnyomott népek) felszaba- dítása, életszínvonal emelése mindig is szerves része volt a missziói munkának. De ezt csak akkor tudom missziónak nevezni, ha vele együtt jár (vagy előtte jár) az Ige hirdetése. E nélkül mindez hasznos társadalmi munka lehet, de nem misszió.

Nagyszerű, hogy a magyar evangélikusságnak már yannak misszionáriusai Pápua Új-Guineában, a Bajor Misszió közve- títésével. Már most azon kellene munkálkodni, hogy legyen ma- gyar munkatársuk, vagy egykor majd utódjuk. Így is lehetne erősíteni a Bajor Misszióval való kapcsolatot. Hosszú távon ez aztán ahhoz vezethet, hogy a magyarországi evangélikussá- gnak „testvéregyháza” lehet a harmadik világban, Pápua Új-Guineában vagy a neuendettel- saui misszió egy más munkate- rületén.

Verasztó János, az Északi Egyházkerület missziói lel- kése, aki a békésmegyeri lakóte- lepen missziói lelkészként mű- ködött, jelenleg Répcelakon lelkész.

Személyes hangon szeretnék vallani arról, hogy mit jelent szá- momra a misszió.

Először is a keresztyének magátólértendő természetes hozzá- állása ehhez a világhoz. Én Jé- zusban a legfőbb jót ismertem meg, amit csak kaphat az ember az éle- tében. Azt is tudom, hogy ez nem egy speciálisan rám szabott jó, ha- nem mindenkié lehet, aki életet kap Istentől. A legtöbb, amit Is- tennek adhatok, ha a tőle kapott jót másokkal is megosztom. Lel- készként, férjként, apaként, barát- ként, bárhol vagyok, bármít csiná- lok: Jézust akarom hirdetni.

Az az egyház, amely a missziót csak egy sajátos munkágnak tekinti és létét nem a misszióból ere- dezteti, az többé nem méltó az egy- ház névre. Az többé csak egy klub vagy egyesület, ahol a tagoknak van valamilyen közös vallásos él-

Ferenczy Zoltán ny. rákoshe- gyi lelkipásztor, az egykori nagytarcsai Külmissziói Isko- la tanára. Az Evangélikus Rá- diómisszió Szerkesztő és Ta- nácsadó Bizottságának „kor- elnöke”, aki rendszeresen szolgál a rádiómissziós pro- gramokon keresztül is.

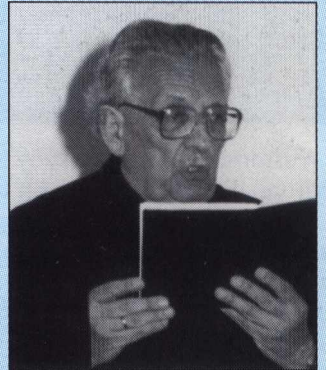
A Világkeresztység helyze- tét figyelve azt látjuk, hogy a misszió szó egyre gazdagabb ér- telmet kap. Magában foglalja az evangélizációt, a szeretetszolgá- latot, a Biblia terjesztését, lelkigondozást, mindazt, amit egyházunkban misszió szóval jelzünk (kórház-, fogház- stb.) Isten királyi uralmának meg- hirdetését minden eszközzel, minél több embert megszólítva. A missziótörténet tanúsága sze- rint Isten a legkülönbözőbb életkorban levőket bízta meg az Örömhír továbbadásával.

A misszió ma világszerte kö- zösségi munka. Az Istentől szolgálatra elküldöttek mellett, ott vannak az érte imádkozó és a szolgálatot anyagiakkal támo- gató testvérek. A misszióért az üdvösség bizonyosságára elju- tott minden keresztyén egyfor- mán felelős.

Hazai sürgető missziói fel- adataink néhány pontban a kö- vetkezők:

1. **Gyermekek:** a „Lelkipász- tor” folyóirat havonta közölhet- ne missziói tanítást. A hitokta- tásban missziói szempontot kell érvényesíteni: személyes megszólítás, továbbá szolgálati lehetőségek közlése. Meg kell alapozni a missziói áldozatkész- séget: missziói bélyegek, tele- fonkártyák gyűjtése, missziói gyermekperselyek használata.

2. **Fiatalok:** gimnáziumaink- ban több élő nyelvet tanítanak. Hitoktatók és nyelvtanárok se- gítségével levelezést lehetne in- dítani misszionáriusokkal. A

„Hang”-ban közölni lehetne egy-egy levelet.

3. **Felnőttek:** évente országos missziói napokat lehetne tartani mindig más és más gyüleke- zetben. Az „Evangélikus Élet” havonta közölhetne missziói imatárgyakat. Az Ev. Naptár- ban minden évben közölni le- hetne az ev. missziók címeit av- val a biztatással, hogy innen le- het missziói címetek kéri.

4. **Lelkész és hitoktatókép- zés:** föl kell venni a tantárgyak közé a misszió tudományt, az elmélet és a missziói gyakorlat tanítását.

5. **Missziói anyaggyűjtés:** missziói énekek, imádságok fordítása. Missziói kazetták, vi- deók készítése. Missziói tár- gyú könyvek ismertetése.

6. **Missziói munkások mun- kába állítása.** Hazánk missziói terület: zsidó-misszió, pogány- misszió. Hazánkban mind több kínai él, egyetemeinken külföl- di diákok tanulnak...

Legfontosabb feladatunk: imádkozni egyházunk lelki megújulásáért, ébredéséért, va- lóságos bűnismertéért, a bűn- bocsánat elnyerése utáni vá- gyakozásért, a szolgálati lehe- tőségek felismeréséért, a Szentlélek missziói lendületet adó tüzeért.

ményük. A missziói egyház tehát az igazi egyház, amely állandóan küldetésben van az emberek felé. A fő cél lelkeket menteni Isten el- jövőndő országa számára. Persze nem mindegy, hogy ezt hogyan tesszük. Szeretettel, mégpedig az Úr szeretetével, ami ma is legyőz-

het bárkit. Magam azt érzem fel- adatomnak, hogy a missziói fele- lőséget egyre többekben felébresz- szem. Kevés az időnk, az is na- gyon hamar elmúlik. Vajon vezet- tem-e az Úrhoz egyetlen lelket is? Bár ez lenne mindannyiunk imádsága!

„A zsidósághoz való viszony tekintetében világviszonylatban háromféle modell fedezhető fel.

Az *első* szerint a zsidósággal párbeszédet kell folytatni.: ahogyan ők értelmezik a Szentírást, ahogyan ők látnak minket, és ahogyan mi értelmezzük őket. Mindkét fél tartsa tiszteletben a másik véleményét. Ha én egy zsidót meg akarok téríteni, akkor én a zsidó kultúrát is meg akarom szüntetni – mondják Magyarországon.

A *második* a tanúskodás hitünkről, ahol nem szabad elhallgatni, hogy úgy véljük: Messiás nélkül, Krisztus ismerete, áldozata, golgotai halála. nélkül nincs üdvösség. Tanúskodni kell, de természetesen minden kényszer nélkül, mert a tanúskodáshoz alapvetően hozzátartozik a szabadság és a másik oldalról feltételezett személyes, szabad döntés lehetősége. Gondoljunk csak Jézusnak a gazdag ifjúval folytatott beszélgetésére, ahol Jézus nem kárhoztatta és ítélte el a gazdag ifjút, amikor az elment és nem követte, hanem szomorúan állapította meg, hogy a gazdagoknak nehéz bejutni Isten Országába. De nem zárta ki, hogy esetleg mégis bejut.

S van a *harmadik* út, a misszió, amely egyértelműen arról beszél, hogy tartozunk a Krisztusról való tanúságtétellel

Néhány izgalmas gondolat Pál apostol Római leveléből az izraelmisszió összefüggésében:

„Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is...”

(Rm 1,16)

„Ha azonban az ágak közül egyesek kitörtetek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének élető nedvéből részesültél, ne dicsekedj az ágakkal szemben. Ha mégis dicsekszel: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.”

(Rm 11, 17-18)

„Nem szeretném testvéreim, ha önmagatokat bölcsnek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot, hogy a megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számában be nem jutnak, és így üdvözülni fog az egész Izrael, ahogyan meg van írva: „Eljön Sionból a Megváltó, eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából, és én ezt a szövetséget adom nekik, amikor eltörlöm bűneiket.”

(Rm 11, 25-27)

VÁRJUK OLVASÓINK LEVELEIT: HOGYAN ÉRTELMEZIK EZEKET AZ IGÉKET?

A pilisszabai missziói konferencia egyik legizgalmasabb főelőadását D. Szebik Imre püspök tartotta az izraelmisszió kérdéséről. Ennek zárógondolatait idézzük most fők:

küldetésünk leghatározottabb értelmében. Kell olyan szervezeteknek létezni, melyek ezt a missziót tűzik ki célul. Idetartoznak a különböző skandináv missziók.

Nincs tehát egység ebben a kérdésben, meg kell tanulnunk együtt élni ezekkel a feszültségekkel.

Mit tegyünk hát? Keresztýének vagyunk, akik Krisztus követségében járunk, akik az evangéliummal tartozunk minden embernek, azoknak is, akik közöttünk élnek ebben az országban. Nyilvánvaló, hogy a zsidó testvéreinkkel való együttlét során a Krisztusba vetett hitünkről tanúskodni szükséges, és azt mi soha nem rejthetjük el. Az is nyilvánvaló, hogy semmiféle felsőbbrendűségi érzéssel vagy göggel feléjük nem közeledhetünk, mert ebben az értelemben is igaz, hogy ők a gyökér, mi vagyunk az ágak. S ez a közös gyökér az Isten irgalma, amely mindegyikünket hordoz és elfogad.

Egy tény: nincs még egy nép, mely annyit szenvedett, mint a zsidó. S ezt ők a génjeikben hordozzák. Egy szenvedő embert pedig másként nem szabad kezelni, mint irgalmasan felkarolni. Ha mi Krisztusról közöttük tanúskodni akarunk, akkor csak ezzel a megértéssel lehet. Csak Krisztus irgalmával hajolhatunk hozzájuk.

Különböen máshoz sem lehet másként közeledni! Egy a mi dolgunk, hogy Krisztusról mi se előttük, se másutt ne hallgassunk, de irgalmasan cselekedve szóljunk. Ez nem mindig könnyű...”

Egyház és Izrael sorozat 1

Terray László

IZRAEL ÉS AZ EVANGÉLIUM

150 éves a Norvég Egyházi Misszió

Az "Egyház és Zsidóság"
norvég egyházi szolgálat
kiadása
Budapest 1994

Akit mélyebben érdekel az izraelmisszió ügye, annak ajánljuk Terray László könyvét, mely szerkesztőségünk címén is megrendelhető.

A BAJOR MISSZIÓ MOTTÓJA:

„Christsein überall!” „Keresztyénnek lenni mindenhol!”

Az alábbiakban szeretnénk röviden bemutatni partnerszervezetünket, a Bajor Misszió múltját és jelenét.

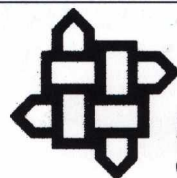
Neuendettelsau, ez a Nürnberg közelében fekvő kis bajorországi falu az 1800-as évek elejétől a Bajor Evangélikus Egyház egyik lelki központja. A gyülekezeti élet *Löhe Vilmos* lelkész odaérkezése után lendült fel. Kezdetben Löhének semmi kedve sem volt Neuendettelsaubába költözni. Első alkalommal szemügyre véve a kicsiny, csöndes frank falut, tréfásan így kiáltott: „Ez egy olyan hely, ahová én még a kutyámat se szívesen temetném el!” Miután azonban elkezdte itt gyülekezeti munkáját, erőteljes, átható prédikációi nyomán jelentős lelki ébredés kezdődött. Fiatal nők készültek diakonissza életre, s fiatal embereket képeztek a Dél-Amerikában, Ausztráliában élő német kivándorlók közötti szolgálatra. Az

A piliscsabai nyári missziói konferencia egyik főelőadója *Wolfgang Wendt*, a Bajor Misszió munkatársa volt, aki Neuendettelsauban nyelviileg készítette föl a Bálint házaspárt az új-guineai szolgálatra. Tolmács: *Szentpétery Mariann* titkár, mikrofonnal: *Dékány Endre*, a rádiómisszió munkatársa.

akkori idők tendenciáját követve *Löhe Vilmos* megalapította, a gyülekezet pedig lelkileg és anyagiilag támogatta a tengetentúli szolgálatra készülő misszionáriusok képzését.

A nagyon szerény kezdetek után nagyszabású képzés fejlődött ki, s mind több embert bocsátottak ki szolgálatra. A Bajor Evangélikus Misszió munkája ma is ezeken az alapokon nyugszik. A neuendettelsau missziói központ napjainkban elsősorban Tanzániába és Pápua Új-Guineába küld lelkészeket, orvosokat, mezőgazdászokat, mérnököket és más szakembereket szolgálatra. Mintegy kilencvenen vannak tengetentúli misszióban és az itthoni háttér szolgálatot közel hetven munkatárs végzi.

Missionswerk
der Evang.-Luth. Kirche
in Bayern

A misszió lényegét a Bajor Misszió információs füzetete így summázza:

**Isten útja az emberhez – a mi utunk Istenhez.
Átlépni a határokat – tájékozódási pontot adni.
Együtt hinni Krisztusban – Róla másoknak is tanúskodni.**

A keresztyén missziói szolgálat feltétele és alapja Isten Missziója (*Missio Dei*), melynek fordulópontja és sarokpontja Jézus Krisztusban van. Jézus küldetésének célja, „hogyminden ember üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére.” (1 Tim 2, 4)

**Mindezek számunkra is mértékké,
iránytűvé, programmá válhatnak!**

Női konzultáció résztvevői Neuendettelsauban az elmúlt nyáron, a Bajor Misszió partneregyházaiból: Pápua Új-Guinea, Tanzánia, Mozambik, Zaire, Kenya, Brazília, Salvador és Magyarország

Misszió a pápuák között

Ez év májusában kezdte meg missziói szolgálatát dr. Bálint Zoltán és családja Pápua Új-Guineában. Azóta rendszeresen érkeznek Tőlük a levelek és fényképek. Bálintné Kis Beáta jóvoltából most az ottani misszió kezdeteivel is megismerkedhetünk.

NEHÉZ INDULÁS

Johann Flierl, az első evangélikus misszionárius, éppen száztiz esztendeje, 1886. július 12-én szállt partra Új-Guinea földrajzi értelemben elragadóan szép, keleti partvidékén. Kiküldését az alábbi sorokban kérte a neuendettelsau Bajor Missziótól:

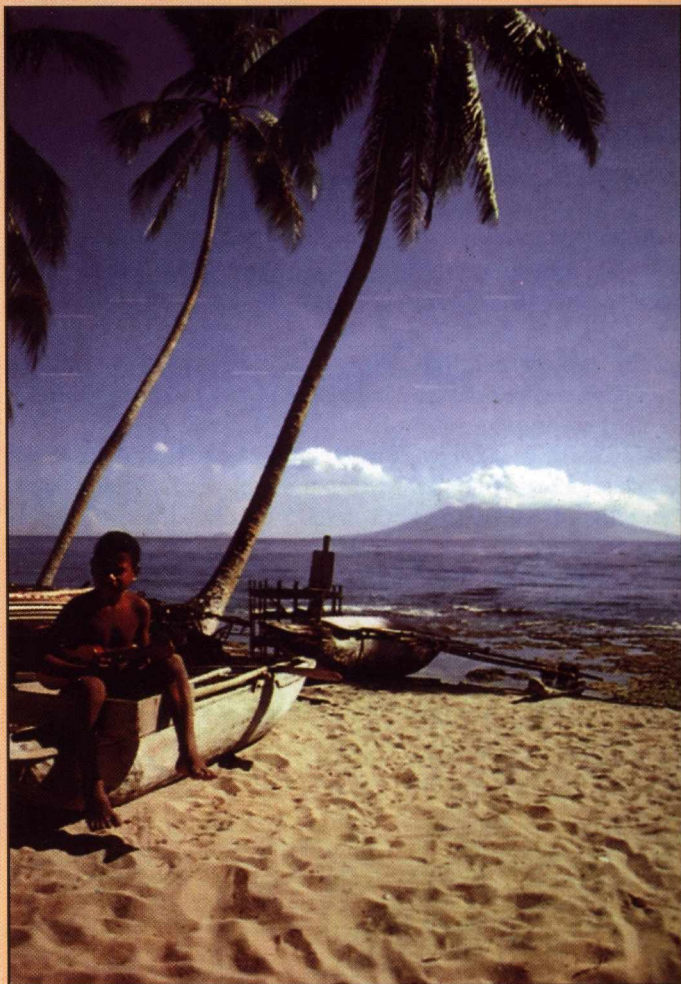
„Magam részéről kész vagyok a legegyszerűbb életkörülményeket vállalni, minden komfortot nélkülözve bármilyen kényelmetlenséggel szembenézni, s útra kelni, mielőtt megkapom a feladatot. Drága feleségem is egyetért szándékommal, jóllehet, ez azt jelenti, hogy távol kell élnünk egymástól, amíg az első nehézségekkel sikerül megbirkóznom.”

Ezekre az első nehézségekre így emlékszik vissza:

„Megpróbáltam jövetelem célját elmagyarázni a helyieknek, s úgy vélttem, sikerült megszerezni beleegyezésüket. De a simbangiak fogadtatása minden volt, csak barátságos nem. Úgy tűnt, megértették végtelen sokszor elismételt magyarázkodásomat. Jelenlétiünket azonban csak rövid látogatásnak tekintették, mely során átadjuk nekik ajándékainkat, majd minél előbb távoznak. Az építkezéshez szükséges anyagok, például hullámlemez láttán arcuk elsötétedett, az öreg törzsfőnök vadul átkokat kiáltott...”

De miért ez a barátságtalan fogadtatás? Többek között a fehér ember pusztája jelenléte is nagy ijedelmet keltett a törzsi vallásukhoz hű emberek között. Hitük szerint ugyanis az elhunytak színtelen bőrrel léteznek a holtak birodalmában. „Talán ez a két sápadt lény a holt lelkek hazájából tért vissza? S ha így van, micsoda veszélyek leselkednek ránk, ha kapcsolatba lépünk velük?!” – latolgatták rettegve.

A viharos kezdet ellenére sikerült letelepedniük és egyszerű házat építeniük. De hogyan lehet missziói munkát végezni ilyen elenséges körülmények között? Az egyetlen minta az evangélium továbbadására a német nyelvű istentisztelet volt. Ez aztán végképp nem érdekelte a merőben más kulturális háttérrel, eltérő szokásokkal rendelkező helyieket. A vasárnapi hívásokra oda se figyeltek, tulajdonképpen semmi kapcsolópont nem létezett a falubeliek és a

Ugyanezek a hegyek, ilyen pálmák, s talán ennek a kisfiúnak a nagyapja köszöntötték az első bátor misszionáriusokat

Johann Flierl sírja (balra) valamint az első új-guineai ev. püspök sírja Sattelbergben

misszionáriusok között. „Fáraszt a sok beszédetek! Baltáitokat jól tudjuk használni, de a szavaitokat tartsátok meg magatoknak! Még a fülünk is megfájdul tőlük!” – jelentették ki keményen.

Flierl szándéka első perctől az volt, hogy az embereket a fiatalokon keresztül próbálja megközelíteni. De ebben is totális kudarc várt rá. A hagyományos új-guineai szokásokban a szervezett oktatás teljesen ismeretlen volt. Hogyan is várhatnák el a misszionáriusok a fiúktól – a lányokról nemis beszélve –, hogy rendszeresen iskolába járjanak?! Maga Johann Flierl erről így kesereg:

„Azt akarják, hogy fizessünk nekik részvételükért. Elmentünk a közeli faluba, hogy a gyerekeket iskolába hívjuk, de amint a konyhóba lépünk, ők hátul, a tető alatti résen kisurrantak és a bozótba rejtőztek előlünk.”

Végül mégis az oktatás tette lehetővé az emberek megközelítését. 1889-ben 15 fiatalember önként jelentkezett, hogy öt hónapon át hajlandók lennének részt venni foglalkozásokon. Ekkor közös élet kezdődött, s a misszionáriusok a tanításon kívül, melyet a fiúk mindvégig elkerülhetetlen csapásként kezeltek, az eszközhasználat, növénytermesztés rejtelmeibe is igyekeztek bevezetni őket. Az áhítatok, énekek, írni, olvasni tanulás nem érdekelte a társaságot, de a fehér ember új találmányai gyakran elkápráztatták őket...

(Wagner-Reiner: The First Hundred Years című művéből fordította és összeállította: BKB)

MAI HELYZET, 110 év múltán:

A Pápua Új Guineai Evangélikus Egyház a számok tükrében:

800.000	gyülekezeti tag
760	lelkész
900	evangélista
15	egyházi körzet
50	esperesség
3	lelkészképző szeminárium
4	tanár és evangélistaképző
1	pedagógiai főiskola
300	falusi iskola
8	középiskola
2	kórház
9	egészségügyi gondozó központ
11	elsősegélynyújtó állomás

Mindezek ismeretében talán jogos a kérdés: Biztos, hogy mi vagyunk a „nagy és gazdag európai Testvér”?

„Az Úr csodásan működik...”

Ha a nehéz indulást és a jelen helyzetet összemérjük Jézusnak a magvetőről és a mustármagról mondott példázatait juthatnak eszünkbe. A sziklás, tövises talaj ellenére néhány kicsiny mag nyíló szívekbe hullott és nem maradt el az ígért gazdag termés.

Részletek Bálint Zoltánék leveleiből:

Május 12.

Amikor május 4-én este elhagytuk Szingapúrt s ezzel a civilizált világot, hirtelen felerősödtek a kérdések, melyek addig is bennünk lappangtak: mi vár most ránk? Milyen az a hely, ahol következő 4 évünket fogjuk tölteni? S egyre világosabb lett számunkra, hogy nagyon nagy szükségünk volt arra a rengeteg bátorító ígére, melyeket ott-hon kaptunk, s hogy egy ilyen feladatra, elhívásra saját erőnkkel képtelenek lennénk. Ugyanest igazolták a következő napok eseményei, s azért fogózunk erősen a mai napi ígébe: „Ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én hordozlak, én mentelek meg.” (Ézs 46,4) „Hű az, aki elhív erre titeket, és ő meg is cselekszi azt.” (1 Thessz 5, 24)

Június 25.

„Zoltán, mint mérnök, a meglévő szervezetbe kapcsolódik bele: működő missziós központok, gyülekezetek fejlesztési igényeit gyűjti össze, méri fel, dolgozza ki a megoldás tervét és költségeit. Majd megfelelő szervezeteknél megpróbálja megszerezni az anyagi fedezetet. Ha ez sikerül, elindítja a helyszínen a munkálatokat, s folyamatosan ellenőrzi a kivitelezést. Közben igyekszik minél több embernek átadni valamit a technikai szemléletből, ismeretekből. S itt lép be a legfontosabb tényező: az ember, az emberekkel való keresztyén kapcsolattartás, együttműködés. Ehhez sokmindenre van szükség: legelőször is meg kell tanulni az egész országban egységesen beszélt nyelvet: a pidgint. Ugyanilyen fontos megérteni az itteni emberek gondolkodásmódját, életvitelét. Megismerni, megérteni a hátteret, a folyamatot, az okokat, melyek kialakították azt. Végül el kell fogadni, sőt szeretni az embereket olyannak, amilyenek, még akkor is, ha sok vonatkozásban egészen mások, mint amilyenek mi vagyunk. Esetleg bizonyos szokásaik elképesztőek számunkra.

A türelem, megértés, a nem mindig szeretetre méltó ember szeretete, az érthetetlen elfogadása, saját elgondolásaink háttérbe szorítása, mindezek nem jellemző emberi tulajdonságok. Sok imádságra és háttér-imádságra van szükségünk ahhoz, hogy ezeket mindig megkapjuk Istentől!

1. Bálint Zoltán úttalan utakon...
2. Nul lelkész, a Bálint család pidgin nyelvtanára a gorokai múzeumban
3. Milka az új-guineai asszonyok életéről mesél B. Anikónak a pidgin nyelvanyag alapján

Dr. Bálint Zoltánék címe: P.O. Box 80 Malahang, LAE 411 Papua New Guinea

Minden imádság és levél segíti szolgálatukat! Munkájuk anyagi támogatásának módjáról következő számunkban szeretnénk tájékoztatást adni.

Az Evangélikus Rádiómisszió új stratégiája

globálisan, cselekedj lokálisan"... Azt a technikai eszközt kell az evangélium szolgálatába állítani, amit a legtöbben hallgatnak, s ezek ma első sorban a helyi FM adók. Ezek viszont a legtöbb esetben csak egy nagyobb várost és környékét sugározzák be. Így tehát csak több adón keresztül lehet lefedni az ország területét. Ez nemcsak több

szervezést, magasabb technikai felkészültséget követel, de sok tekintetben új stílust is. Ebben az új helyzetben már nem úgynevezett „keresztyén adókon” keresztül szólalunk meg, hanem egészen szekuláris műsor-környezetben kell meghirdetni az örömhírt. Nagy kihívás ez mindazok számára, akik a rádiómissziós programok készí-

tésén fáradoznak. Mondhatjuk nyugodtan bibliai nyelven szólva: „erőnkön felüli út ez...” Mégis úgy érzem, el kell indulni rajta, mert ez őrizheti meg igazán misszionának a rádiómisszió szolgálatát. Kérjük sokak imádságát, hogy valóban „nyilván meg az ajtó az evangélium előtt” (több helyi rádióadóval vagyunk tárgyalásban...), és megtaláljuk azt a hangot, mely valóban Felülről való, de eléri a legtávolabb és legmélyebben lévő Hallgatókat is!

Gáncs Péter

A missziótörténet Isten leleményes szeretetének, gazdag fantáziájának, sokszínű meglepetéseinek izgalmas „regénye”. A rutin viszont könnyen jelentheti a misszió halálát. Igaz ez a rádiómisszióra is. Vitathatatlan tény, hogy a rádiómisszió „hőskora” egybeesett a rövidhullámú rádiózás virágkorával. Szédítő lehetőség volt egyetlen rövidhullámú adótoronyból földrésnyi területeket elérni. De mindez egyre inkább már csak a múlt emléke, bár működnek még a nagy teljesítményű rövidhullámú adók, mint Monte Carlo, vagy a pár éve „megtért” tiranai adó. Kétségtelen az is, hogy még mindig sokak számára jelentenek rendszeres lelki táplálékot ezek az adások, amint ezt levelek százai bizonyítják. De az is tény, hogy ezek a rövidhullámon sugárzott adások egyre kevésbé tudnak valódi missziói szolgálatot betölteni. Miért? Az egyik, egészen egyszerű technikai ok: megnöttek az igények, kényelmesebbek lettünk a rádiózás terén is. Egyre kevesebben hajlandók keresgélni a csak finoman hangolható rövidhullámú adásokat, melyek hangminősége jó vételi viszonyok esetén sem hasonlítható össze az FM adók tisztaságával. Ebből következik, hogy a rádiókészülékek többsége ma már csak közép- és ultrarövid-hullámú adások vételére alkalmas. Fokozottan igaz ez az autórádiókra, melyeket igen sokan hallgatnak útközben. Így tehát a rövidhullámú adások sorsa egyre inkább a „gettósodás”: csak egy szűk réteg hallgatja.

Ki kell hát törni ebből a „gettóból”, az évtizedes tradíció rutinjából, és új utakat kell keresni, sőt törni. Itt is igaz lehet a szerkesztői jegyzetben már említett izgalmas program, megvalósítandó stratégia: „gondolkozz

Matti és Tuula Korpiaho

Matti Korpiaho, az Ev. Rádiómissziót támogató „Sannasaattajat” („Hírvivő”) finn missziói szervezet európai igazgatója, munkánkat így értékelte a pilisc-

sabai missziói konferencián:

„Örülök, hogy az Evangélikus Egyház Magyarországon hivatalosan is elismerte ezt a munkát. Nagyon fontos, hogy az egyház és a gyülekezetek is

érezzék: ez a mi munkánk. Jó harminc éve ezt a munkát külföldön kezdtük, de most már itt-hon végezhetjük. Nagyon remélem, hogy hamarosan hazai rádióállomásokon keresztül lehet majd sugározni a programokat. Fontos, hogy a különböző missziói munkaágak összedolgozzanak. Más országokban nem tapasztaltam, hogy a rádióprogramokban olyan sok szó esik kifejezetten a misszióról. Örülök, hogy ezt a munkát együtt végezhetjük. De ez a munka nem kívülről jön, hanem belülről és alulról kell, hogy megvalósuljon. Kettős feladatot látok: az egyik, hogy a pogányokhoz eljuttassuk az evangéliumot, hogy a pogányok keresztyénné lehessenek. A másik feladatunk, hogy a rádiómisszió szolgálatán keresztül erősítsük a gyülekezeteket és egyes keresztyéneket: nehogy a keresztyének pogányokká legyenek...”

Matti Korpiaho utalt az Ev. Rádiómisszió hivatalos elismerésére, amely a Zsinat által 1996. június 28-án elfogadott „egyházi médiatörvényben” így jelenik meg:

7. § Evangélikus Rádiómisszió

1. Az Evangélikus Rádiómisszió feladata az evangélium hirdetése és a missziói felelősség ébresztése és erősítése különösen is a szórványban és kisebbségben élők között.
2. Munkáját szerkesztő bizottság irányítja a Sajtóbizottság által kiírt és elbírált pályázat útján választott felelős szerkesztő vezetésével.
3. Működését közegyházi forrásból, valamint adományokból fedezi.
4. Az Evangélikus Rádiómisszió a Sajtóbizottság felügyelete alá tartozik.

Új kazettáink

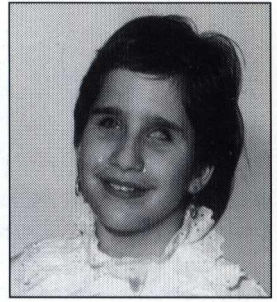

a nyári piliscsabai missziói konferencia 90 percben

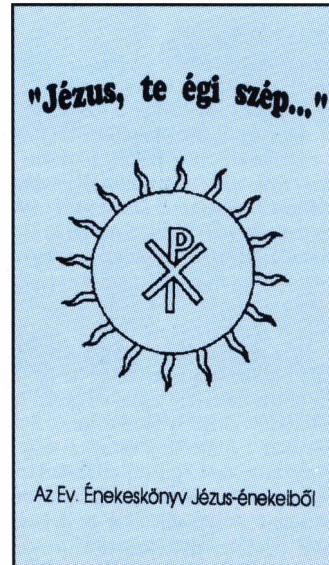
hat igemeditáció énekkel, zenével

az Ev. Énekeskönyv Jézus énekeiből énekel Szluka Lília, aki az idén konfirmált a nagytarcsai gyülekezetben. Születése óta testileg nem lát, de a hit szemével, igazi belső látással ragadta meg Jézus szépségét, szeretetét. Mindez átragyog az Altala válogatott, énekelt és orgonán kísért énekeken.

Ezen kívül megrendelhetőek még korábban kiadott kazettáink is:

„Bizony, javamra vált a nagy keserűség” – betegeknek
 „Uram, nincs emberem!” – időseknek, magányosoknak
 „Úzd el homályomat!” – gyászóknak
 „Nézz föl!” – fiataloknak, fiatalokról
 „Nincsen más név” – missziói konferencia, Piliscsaba '94
 „Rám figyeljete!” – missziói konferencia, Piliscsaba '95
 „Akarom, tisztulj meg!” – országos evangélizáció, Nagytarcsa '95
 „Csodát virágozik a jelen” – Túrmezei Erzsébet veresei és énekei
 „...enyém vagy!” – mit ad és mit vár tőlünk Isten?
A kazettákért csak adományokat fogadunk el!

VISSZHANG: Hallgatóink, Olvasóink írják

Pozsonyban élő testvérünk leveléből:

„Keresztánomnak lefordítottam a Missziói Magazint. Kérem, legyenek szívesek, küldjék el nekem a legközelebb megjelenő MM számot is.”

Alföldi testvérünk címére egy ismerőse kért kazettát, ajándékképpen. A címzett így ír:

„Nem tudom, honnan tudták a címetet, kérdezhetném: honnan ismernek? A kazettákról ismert, drága ígék, énekek szóltak hozzám, mintha maga az Úr Jézus küldte volna őket...”

Erdélyből érkezett sorok:

„Megkaptam a gyönyörű, színes Missziói Magazint, hálásan köszönöm. Igyekezem továbbadni Erdélyszerte azon iszákosokat mentő munkatársaimnak, akik missziói lelkülettel szolgálnak ezen a területen. A kapott kazetták is kézzel a kézre járnak.”

Idős, nyugdíjas testvér írta:

„Nem találok szavakat, a szívem hálával van tele. Én csak nehéz anyagi helyzetem miatt írtam, és két rádiós magazint és kazettát is kaptam. Ez utóbbi sokat segít, lelki vigaszt ad, még fájdalmaimat is könnyebben viselem.”

Budakesziről érkezett levél:

„Nagy érdeklődéssel vettem tudomást értékes kiadványotokról, a „Missziói Magazinról”. Szeretném megrendelni, hogy én is rendszeresen megkapjam.”

Dunántúli testvérünk sorai:

„A tv-ből értesültem kb. egy hete az Önök szolgálatáról és nagyon meg-

örültem neki. Gondoltam, levélben elmondhatnám röviden gondjaimat, bajaimat. Tanácstalan vagyok, kérem, ha tudnak, segítsenek!”

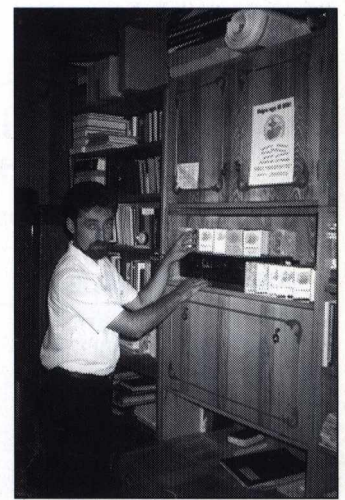
Nehéz gondokkal küzdő fiatal levelezőnk így ír:

„Megkaptam a levelet, amit már nagyon vártam. Nagyon tetszett az újságicikk. Valóban úgy éreztem, mintha ezt nekem írták volna, pontosan hozzám szólt...”

Ha valami változás történik az életemben, fogok írni Önöknek.”

Szlovákiából érkezett levélrészlet:

„Ami a kazettát illeti, nemis álmodtam, hogy még ezt is elküldik nekem. E kazetta tartalma áldott és nevelő hatású, Istenhez vezet, figyelmeztető, elgondolkodtató.”

Erdélyi munkatársunk, Székely Levente tatragi lelkész

Az Ev. Rádiómisszió műsorrendjét hetente közli az Ev. Élet, folyamatosan olvasható a Duna TV Dunatext 623. oldalán!

ADÁSREND

1996. október 27–1997. március 29.

Szombat–vasárnap: 17.00–17.15-ig, 49 méteres rövidhullám, 6235 kHz

Gyermekeknek

A missziói tudatot, felelősséget már gyermekkorban kell felébreszteni. Ezt a célt szolgálta az Albertiben rendezett külmissziói gyermekkonferencia. Hogyan sikerült ez az úttörő vállalkozás?

Ahogy a főszervező, Ágnes néni (Bencze Imréné) látta:

Az Albertiben rendezett gyermektáborról csak jót írhatok. Június 30-án, vasárnap este gyűltünk össze az Alberti Gyülekezet Vendégházának kényelmes szobáiban: 43 tizen-éves gyermek és 7 állandóan velük lévő felnőtt. Rajtuk kívül még 11 szolgáltató tette érdekessé és színessé ezt a hetet a résztvevők számára. A Szeretetotthon gondoskodását élvezve reggel-délben-este jóllaktunk.

Nagyon sajnáltuk, hogy nem volt igazi strandidő, de ha nagyon meleg lett volna, az se lett volna jó. Nagy melegen nem tudtuk volna elvégezni azt a hatalmas anyagot, amit terveztünk: a reggeli és esti áhítatok mellett még missziói földrajz- és történelemórát is tartottunk, meglátogattuk az alberti és irsai gyülekezet létesítményeit, sőt játékra, versenyre is jutott idő.

A résztvevők a Missziói Magazin és az Evangélikus Élet gyermekrovatának felhívására pályáztak: Nyíregyháza és környéke, Celldömölk és vidéke, valamint Nagytarcsa és Óbuda küldött 6-7 résztvevőt, de több gyermek indult el egyedül, hogy itt barátokra találjon.

Az indiánok közé merészkedő misszionárius a múlt században éppen sá-

rában imádkozott, amikor gyilkos nyilakkal felfegyverkezett harcosok vették körül, hogy megöljék, vagy elűzzék. Az egyik indián bepillantva a sátorba látta, hogy egy halálosmérgeű kígyó kúszik a misszionárius felé. "Nincs itt szükség a mi nyilainkra" - gondolta. Egyszerre a kígyó megfordult és lassan kifelé kúszott a sátorból. Az imádkozó fel se pillantott. "Akinek ilyen hatalmas Istene van, azt meg kell hallgatnunk" - mondták az indiánok. Ezzel elhárult az akadály az evangélium útja előtt.

Ez a megrendítő történet a misszió hőskorában esett meg, de Isten hatalmas szeretete a mai világban is működik. Erről is hallhattunk, különösen Pápua Új-Guineával kapcsolatban, ahol Bálint Zoltán és családja teljesít szolgálatot, és azokkal az arab gyermekekkel kapcsolatban, akik között finn misszionáriusok segítenek a franciaországi Marseille-ben.

Istennek adtunk hálát naponta, hogy ez a nagy létszámú csapat baj nélkül élte át ezt a hat napot, de különösen azért, hogy vannak Jézust szerető és imádkozó gyermekek gyülekezeteinkben, akik érdeklődését megragadta a külmisszió, és talán felelős tagjai lesznek nemcsak egyházunknak, hanem a Külmissziói Egyesületnek is.

Ahogy a gyermekek látták:

Tetszett, hogy új dalokat tanulhattam, sokat megtudtam a misszióról és egy kicsit megnyugodhattam. A gyerekek ugyan egy kicsit vadak voltak, de ex nem nagyon szűmített. Egyik este Ágnes néni és egy pár gyerek kiült a teraszra és jót beszélgettünk. Tetszett, hogy a csoportok is, és a ránk ügyelő csoportvezetők is. Erzsike néni is nagy örömet jelentett nekem, mert beszélgettem vele finniül. Ugy éreztem, hogy segíthettem neki a finn videofilmek fordításánál. Nekem ex volt az egész nyáron a legjobb, legbékésebb tábor. De tényleg!

Aron (12 éves)

Tetszett ex a hét, mert sok feladatot kaptunk. A feladatokból és magyarázatokból megértettem a misszionáriusok dolgát. Sok újat is megtanultam. Áhítatra a környező településekről is jöttek lelkesek, akik jól elmagyaráztak mindent. Sokat játszottunk. A vezetők kedvesek voltak. Nagyon színvonalas volt az egész hét. Jövőre is szeretnék elmegyek.

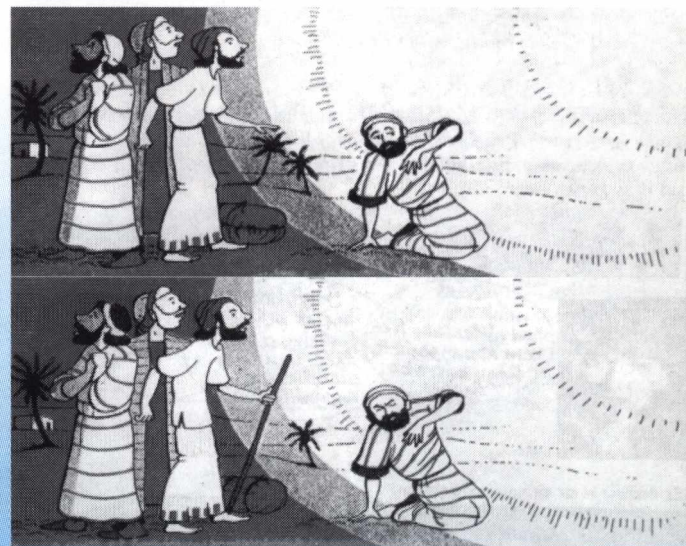
Ádám (11 éves)

Nagyon tetszett a feladatok és az egész hét. Annak is nagyon örültem, hogy Isten ott volt velünk. Nagyon sokat jelentett nekem ex a hét, mert sok mindent megtanulhattam. A misszionáriusokról szóló történetek különösen tetszettek. Szomorúan jöttem el...

Nóra (8 éves)

REJTVÉNY!

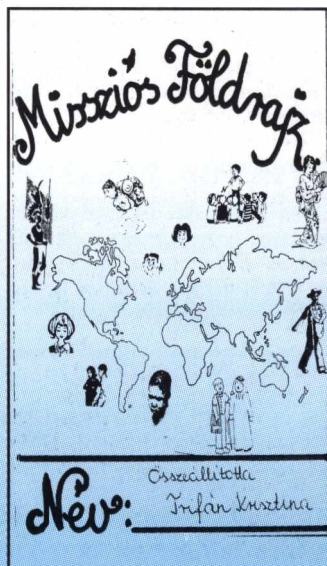
Keress 10 különbséget a két kép között! Kit ábrázol és mi köze van a misszióhoz? A megfejtést a Missziói Magazin Szerkesztőségének címére küldjétek be! A legjobb megfejtők könyv, illetve kassettajutalomban részesülnek.

FELHÍVÁS!

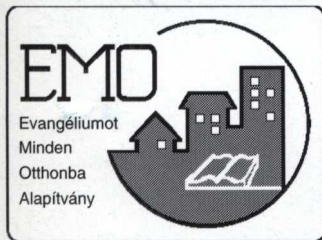
Az albertsai missziós gyermektábor résztvevői már ott elhatározták, hogy gyűjtenek a külmisszió céljaira. A Missziói Magazin tavaszi számában már beszámoltunk arról a komoly missziói munkáról, melyet Seija Kuronen, finn misszionáriusnő végez Marseille-ben. Ő mostani magyarországi látogatása során elmondta, hogy az általuk patronált arab gyermekek is nagyon szeretnek táborozni, de sok van közülük, aki nem tud eljönni, mert még azt a csekély összeget sem tudja kifizetni, amit kellene.

Kérünk tehát benneteket, hogy gyűjtsetek a franciaországi arab gyermekek táboroztatására, és küldjétek el adományaitokat az Evangélikus Külmissziói Egyesület csekkjén lehetőleg még ebben az évben. Írjátok rá, hogy „adomány az arab gyermekeknek!” Hittanórán vagy más gyermekalkalmakon is hirdessétek ki a gyűjtést! Csekklap igényelhető az Ev. Külmissziói Egyesület címén: 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel: 117 55 67

A konferencia „tankönyve”

Evangeliumot Minden Otthonba!

rolható lakóterület, majd az egész ország, végső soron az egész lakott Föld valamennyi otthonába eljuttatni egy-egy traktátust, benne a kapcsolat folytatását segítő válasz-szelvényt. Ma Európa 21, s a Világ összesen 106 országában folyik ilyen jellegű munka.

A „vasfüggöny” leomlása után keresett meg néhány magyarországi hívó embert Fritz Meier, aki akkor már több, mint 15 éve vezette ezt a missziót Ausztriában. Kérdése az volt, hogy vajon nem lehetne, nem kellene-e itt is elindítani ezt a munkát.

Urunk akaratát keresve láttuk, láttuk meg: bizony nagy szükség van erre itthon is. Miért? A kérdésre hadd feleljünk kérdéssel: Mit gondolnak, Magyarországon az emberek hány százaléka jár több-kevesebb rendszerességgel templomba, ahol hallhatja Isten Igéjét? 12%! A 30-50 év közöttieknek ez az adat még keservesebb: 7-9%. (KSH adatok 1992-ből) Vajon nincs-e kiáltóan nagy szükség arra, hogy elvigyük honfitársainknak az élet-lélekmentő evangeliumot mi, akik ismerjük, akik boldog, új életben járhatunk Krisztus kegyelméből? Urunk ezt mondta: „Menjete el...!”

A misszió ezen módjának nagy lehetősége, mondhatnám előnye az, hogy mindenhol, minden családban eljut. Oda is, ahova más nem. Természetesen nem tartjuk mi sem a módszert „mindenhatónak”. Egy a sok mód közül, melyet Urunk használni tud és használni.

Mit is csinálunk tehát? Elmegyünk. El, egészen az otthonok ajtajáig, bezörgetünk (csengetünk, kopogunk...), s átadjuk kis szórólapjainkat egy pár kedves szó kíséretében. Házról házra, otthonról otthonra – módszeresen. Lehet, hogy ez nagyon kevésnek tűnik. De eddig (1992 februárja óta) több, mint 200 ezer ajtónál jártunk.

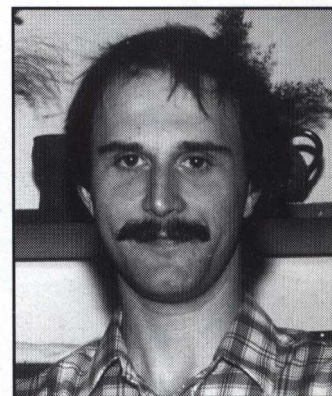
A mag is kicsiny, de élet van benne és sok van belőle. Akiben megmozdul valami érdeklődés, az visszaküldheti a traktátusban lévő válaszlapot, s kérhet levelező bibliaismertetőt, és – ha nem lenne – Újszövetséget. Több, mint 2500 ember kérte már ezeket. 2500 Újszövetség 2500 magyar családban. Az sem lenne kevés, ha csak ennyit tettünk volna! Illetve legyünk őszinték: ezt is, s minden egyebet Urunk tette azokon az egyszerű, hívó embereken keresztül, akik munkatársaink. Hiszen ez (is?) a „kis emberek” missziója. Egyszerű, Urukat és az elveszetteket szerető emberek, akik elmennek, bizonyosá-

got tesznek, leveleznek, segítenek az irodában, imádkoznak, imádkoznak...

A levelező anyag első részét mintegy 200-an dolgozták eddig fel. Sok ez? Kevés? Magvetés. A mi dolgunk ez. A többi a Gazdái, Aki a növekedést adja, Aki az aratás Ura. Mert hisszük, hogy lesz (van) aratás.

Ha bárkit érdekel a misszió ezen ága, keressen meg bennünket levélben, telefonon.

Sztanó Péter
titkár

Két fiatal csönget egy ház kapuján.

A házigazda kissé bizonytalanul, bizalmatlankodva kérdi: Tessék, kit keresnek?

Az egyik látogató udvariasan köszön, s már nyújt is át egy kis írományt. Tetején a vastag betűs cím: Tud-e Isten beszélni?

Aha! – gondolja a házigazda – ezek is olyan ... izé, olyan ... milyen-isták is?!

Pedig több, mint valószínű, téved. Hisz ezúttal nem ilyen vagy olyan „...-isták”, hanem az Evangeliumot Minden Otthonba két munkatársa áll a kapuja előtt.

Talán a Kedves Olvasó sem hallott még erről a keresztyén missziós munkáról, ezért hadd mutakozzunk be pár szóval.

1946-ban, tehát épp 50 esztendeje egy kanadai lelkész rádiós igehirdetése nyomán indult el ez a típusú missziós munka. Sok hívó embert ébresztett rá, hogy felelősek a körülöttük élőkért, s hogy az örömhír továbbadásának mily hasznos eszközei a rövid evangéliumi írások, traktátusok. A kezdeti mozgás mozgalommá szélesedett, majd szervezettké kristályosodott. Az alapelv azonban maradt: egy körülhatá-

Evangeliumot Minden Otthonba Alapítvány

1445 Budapest, Pf.:356

Tel/Fax (1) 114-1302

A Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet programjaiból:

(1091 Bp. Kálvin tér 7. II. emelet, levélcím: 1461 Bp. Pf. 150. Tel/fax: 216 20 54)

A „Hogyan evangélizáljunk a mai sokszínű világban?” című tanfolyam következő alkalma november 2-án, szombaton lesz 10-16 óráig a PMTI-ben. A nap témája: „Hogyan kapcsolódhatunk be egyénileg és egyházként/gyülekezetként a helybeli és világméretű misszióba?” A téma feldolgozásának második részére november 30-án kerül sor.

A következő alkalom 1997. február 1-én lesz „Misszionárius szeretnék lenni!” mottóval. Ezen a találkozón gyakorlati tanácsokat kaphatunk a missziói szolgálatba való bekapcsolódásra.

Dr. Anne-Marie Kool: „Az Úr csodásan működik” című protestáns missziótörténetének első kötete magyar fordításban, 500 Ft-ért megvásárolható a PMTI-ben. A következő kötet kiadása is folyamatban van.

**TUD-E
ISTEN
BESZÉLNI**

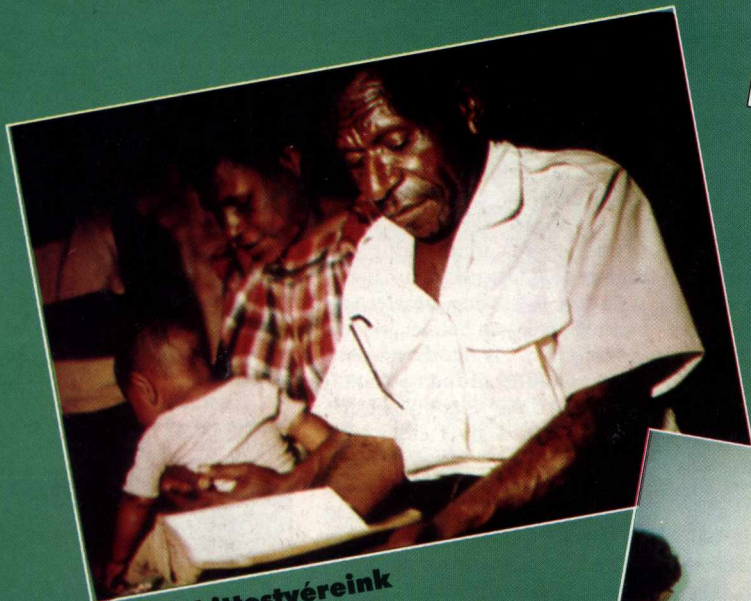

Valóban...
szokatlan kérdés.
De ha már egyszer feltettük...:
Ön mit válaszolna rá?

Az EMO „szórólapja”

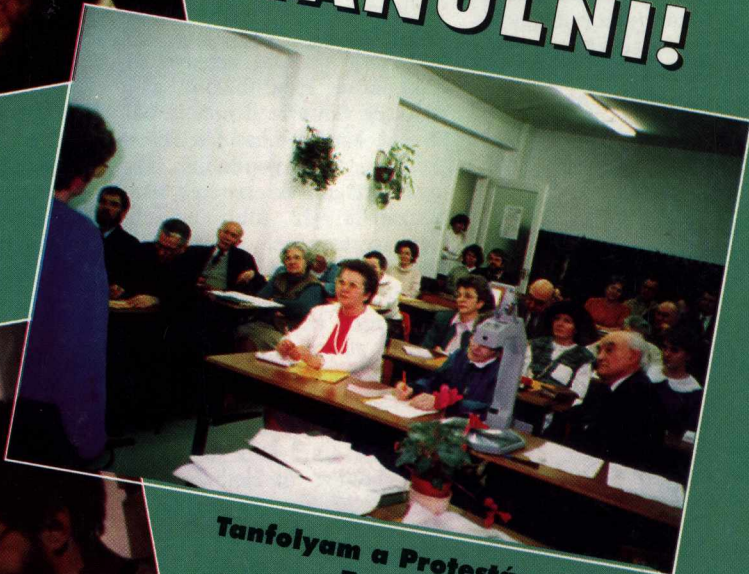
A misszió lépései:

IMÁDKOZNI!

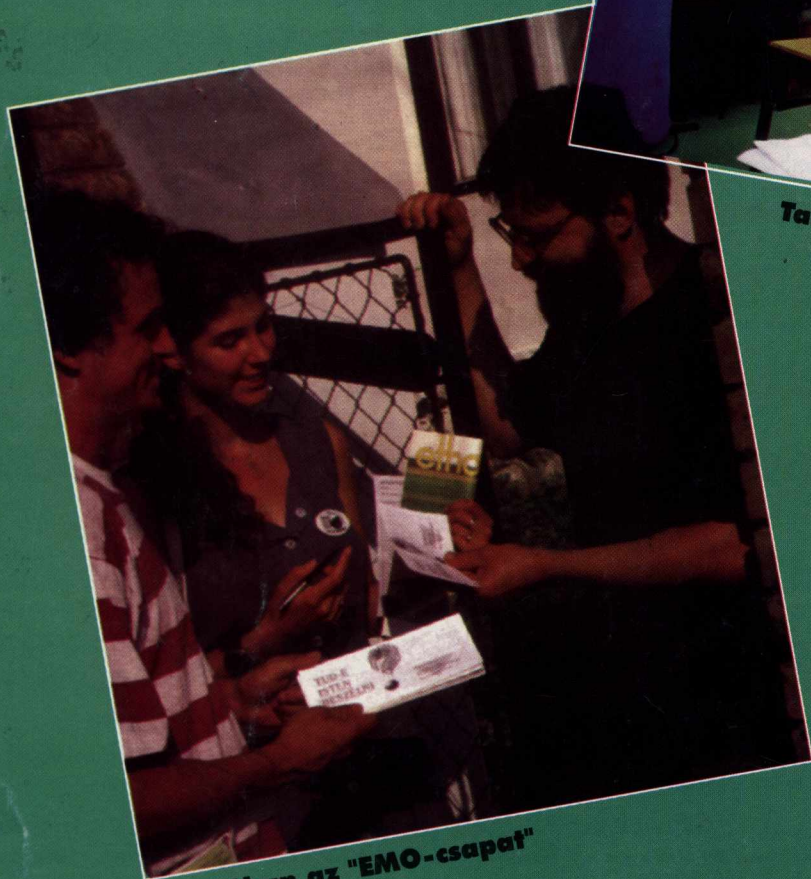

pápua hittestvéreink

TANULNI!

Tanfolyam a Protestáns Missziói
Tanulmányi Intézetben

Munkában az "EMO-csapat"

MENNI!